

1. bölüm

ORYCTES NASICORNIS

Pierre Rodin paltosuna sarınan Erik Vogler, şatonun yoluna döşenmiş ufak taşlara yakından bakmak için çömelmişti. Büyükannesi Berta'nın ona uzaklaşmaması için bağırmasına aldırmadan, bulduğu taşların büyüüne kapılıp her şeyi göze alarak malikâneyi çevreleyen bu yabancı bahçede yalnız başına gezintiye çıkmıştı. Ocak ayının ortasında gri gökyüzü, bir Fransız kasabası olan Bergerac ve çevresini kaplamıştı. Hâlâ çömelmiş vaziyetteyken taşlardan birini kahverengi gözlerinin hizasına getirmek için işaretparmağıyla başparmağının arasında nazikçe tuttu.

Birden genç bir kız arkasından Fransızca, "Kıpırda ma!" diye bağırdı.

Bremenli genç irkilerek taşı yere düşürdü ve kalkmaya çalıştı.

"Seni anlamıyorum..." dedi.

Kadın sesi, şimdi de sert bir Fransız aksanıyla İngilizce konuşarak, "Sakın onu korkutmaya cüret etme! Sol omzunda bir *Oryctes nasicornis* var!" diye üsteledi.

Erik Vogler sırtıttı.

Ukala bir tavırla karşılık verdi. “Bu imkânsız! Herkes *Oryctes nasicornis*’in bu zamanda ortalıkta dolaşmayacağını bilir. Onlar için çok soğuk. Bu arada, İngilizceni de ilerletmen gerekiyor. Dilbilgisinden bahsetmiyorum tabii...”

Kız, “Kapa çeneni sersem!” diyerek sertçe sözünü kesti. “*Oryctes nasicornis*’i yıllardır evimin kış bahçesinde yetiştiriyorum. Çiftliğim bu tür için özel olarak tasarlanmış mikro iklime sahip ve bu, bahçıvanın sersemliği yüzünden kaçan ilk erkek. Bu yüzden kılını bile kıpırdatma! Bu numuneyi İngiliz aksanlı bir ukala yüzünden kaybetmeye niyetim yok!”

Şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Kızın söyledikleri, uygulamak zorunda olduğu bir emirdi sanki. Erik sopa böceği gibi kaskatı kesildi, beynine yerleşip hücrelerini meşgul eden tek düşünceden kaçınmaya çalışıyordu: Tüylü bir böcek, evet, bacakları pis kıllarla kaplı bir böcek, daha Noel’de kendisine hediye edilen Pierre Rodin paltosunun narin kumaşında geziniyordu.

Bütün itibarını kaybederek, “Al onu üstümden, lütfen!” diye yalvardı.

Gizemli genç kız pis pis sırtarak birkaç saniyeliğine avcunu Erik’in omzuna koydu.

“Aldım!” diye memnuniyetle haykırdı.

Vogler rahat bir nefes aldı. Sonra ayağa kalkıp hızlıca arkasını döndü. Kız da bunun üzerine elindeki gergedanböceğini saklayarak geri çekildi. Berta’nın torunu ağzı açık bakakaldı. Karşısında hayatında gördüğü en

güzel yeşil gözlere sahip bir kız vardı. Açık renkli, kıvrık, beline kadar uzanan saçlarına uymayan, güzelliğinin hakkını vermeyen, modası geçmiş lacivert bir palto giyinmişti.

Erik'in bakışlarını üzerinde hisseden kız, "Bu çok değerli bir numune" diye açıkladı. Bahçıvanı kastedip, "Ve Vincent yeni geldi, çok da beceriksiz" dedi.

Erik nazik olmaya çalışarak, "Anladım. Ben değerli taş topluyorum" diye yanıtladı.

"Ben de."

Kız ona ani bir ilgiyle baktı. Bu kusursuz giyimli züppe, bahçesinde ne arıyordu? Onu, Kırmızı Gül Şatosu'na getiren neydi? O kimdi?

Kızın düşüncelerini tahmin eden Erik tanışmak için sağ elini uzatıp, "Adım Erik, Erik Vogler" dedi.

Kız kaşlarını kaldırdı, yüzünde şüpheli bir ifade oluştu.

Parmaklarının arasından çıkmaya çalışan *Oryctes nasicornis*'in kıllı bacaklarını fark edince gergin bir kırdamayla, "Ne kadar da sersem; özür dilerim!" dedi.

Erik etobur bitkiler yemeye çalışıyormuş gibi elini geri çekti.

Kız, "Ben Cloé" diyerek tatlı bir şekilde kendini tanıttı. Yaşıtı bir gençle konuşmayalı yıllar olmuştu. Şaka yollu, "Buraya benim taşlarımı çalmaya mı geldin?" dedi.

Erik'in yanakları kızardı. "Senden glokonit taşı filan çalmak istememiştim."

Kız onu düzelterek, “Onlar glokonit değil, nontronit” dedi.

Erik, kıza büyülenmiş bir halde baktı. Taşın glokonit olduğuna emindi. Yine de içinden bir ses, ona böyle durumlarda gülümsemenin ve sessiz kalmanın daha iyi olduğunu söylüyordu. Kız, gergedanböcekleri konusunda uzman olabilirdi ancak maden bilimi hakkında hiçbir fikri yoktu. Her halükârda, kızdan uzaklaştığı anda telefonuyla taşın fotoğrafını çekip glokonit olduğunu internetten doğrulayacaktı.

“ERİK, hemen buraya gel!!!” Malikânenin girişinde onu endişeyle bekleyen büyükannesinin gür sesi onların bulunduğu yere kadar duyuldu. Büyükannesinin yanında Zimmer ve elinde kocaman demir bir anahtar olan uşak da vardı.

Kız birkaç adım geri giderek onu uyardı. “Galiba seni çağırıyorlar.”

Erik, “Ben bir şey duymadım” diye yalan söyledi.

Çok geçti. Koltuk değneğine yaslanarak sızlanan büyükannesinin laneti, o mükemmel ânı bozmuştu. Cloé veda bile etmedi. Sis ya da bir duman bulutu gibi, ağaçların arasından koşarak uzaklaşıp gözden kayboldu.

2. bölüm

CLOÉ

Ortam ne sıkıcıydı... Bordo koltukta oturan Albert Zimmer, salona yeni giren yüzü çilli genç hizmetçiye göz kırpiyordu. Asla iflah olmuyordu. Kanepe tepsisi, rokok tarzı abanoz masanın üzerinde duruyordu. Yorulmak bilmeyen Zimmer, şampanya rengi bir koltuğa oturmuş, üniversiteden eski bir arkadaşı olan emekli yargıç Julien Ambert'la konuşan Berta Vogler'i her zamanki yalakalılıyla başıyla onaylıyordu. Kaz ciğerinden atıştırmalıklar servis edilmişti. Salondaki büyük cam avizenin altında anlamsız kahkahalar yükseliyordu. Uşak, ev sahibesinin onları karşılamak için aşağıya inmek üzere olduğunu duyurdu.

Şöminede ateş çıtırdıyordu. Bu sırada kendini beğenmiş Zimmer, ihtiyar yargıçla Fransızca bilgilerini yarıştırdıyordu. Yargıç iyi giyimli olmasına karşın Erik'in hiç sevmediği şekilde kelliğini ön plana çıkarmıştı. Keldi ama başında kalan tek tutam saçı özel bir yapııştırıcıyla kafatasına sarmak gibi talihsiz bir hata yapmıştı. Bu bahtsız hareketinin sonucunda, olağanüstü uzunlukta, siyah parlayan dört tutam saç, gri sakalıyla korkunç bir tezat oluşturuyordu.